

[Henry Christensen.]

skal helt overlade til hr. Per Hækkerup at bestemme, hvor han vil hente sin visdom. Jeg lagde især mærke til, at hr. Per Hækkerup havde hæftet sig meget ved den sidste del af kronikken, dette om de ikke tilstedeværende store politiske personligheder. Det er klart, at det har gjort et indtryk på os alle, og jeg forstår da godt, at hr. Per Hækkerup har set ivrigt hen på regeringsbænkene, men måske skulle hr. Per Hækkerup også have tænkt på, hvor hr. Kjeld Philip egentlig har sit erfaringsgrundlag fra. Så vidt jeg ved, sad han som minister i 7 år under socialdemokratisk ledede regeringer, i regeringer, hvori sad også en række af socialdemokratiets nuværende fremmeste medlemmer. Det var måske derfor ikke alt for velbetænkt, at hr. Per Hækkerup var så særlig glad for netop den del af hr. Kjeld Philips kronik.

Niels Helveg Petersen: Også jeg skal til indledning gøre nogle få udenrigspolitiske betragtninger.

Det forløbne år har været et uroligt år med voldsomme begivenheder mange steder, i Vietnam, Mellemøsten, Tjekkiet og andre steder. Men selv ikke disse begivenheder kan fjerne indtrykket af, at vi igen i år har kunnet observere en meget tydelig tendens til en voksende, gensidig, stiltiende forståelse imellem de to supermagter.

Det er vel ikke en gensidig forståelse, der giver sig særlig mange positive udtryk og resultater. Den forhindrer det, der er værre, og den overlader initiativ til andre. USA og Sovjetunionen minder i deres forhold til hinanden meget om to internationale skakmestre, der i deres indbyrdes opgør kun spiller på remis og i øvrigt bestræber sig på at holde sig deres konkurrenter i både den østlige og vestlige afdeling fra livet.

Initiativet i den europæiske politik har i det forløbne år i udpræget grad været overladt til Vesttyskland. Den vesttyske regering gør energiske forsøg på at normalisere forholdet til Østeuropa og ikke mindst til DDR. Det er en udvikling, som vi i Danmark må se på med glæde, og som der er grund til at nære forhåbninger til. Vi føler vel, at der hermed er sat noget nyt i gang,

som vil gøre det umuligt at vende tilbage til det gamle, meget stive mønster.

I denne situation er Danmarks opgave i første række at bidrage til, så stærkt vi kan, at der bliver realiteter i afholdelse af en europæisk sikkerhedskonference. Det er givet, at den skal være grundig forberedt, men det ville samtidig være et fejlsyn at antage, at en sikkerhedskonference i sig selv kunne blive en slutsten på en udvikling; det er rigtigt at opfatte den som et led i en proces i sig selv, som noget, der kan føre videre.

Den anden opgave for Danmark er så stærkt som muligt at udbygge vore tosidede kontakter med de østeuropæiske lande, både politisk og økonomisk. Det radikale venstre er tilfreds med, at kontrolrådspasordningen er afskaffet. Vi finder, at den danske regering fortjener anerkendelse for sit arbejde med denne sag. Det er måske et lille, men efter vor opfattelse betydningsfuldt fremskridt, ikke bare for forholdet mellem Danmark og DDR, men også for forholdet mellem andre vestlige lande og DDR.

I det græske spørgsmål anerkender det radikale venstre regeringens bestræbelser. Vi mener, det er rigtigt af den danske regering ustandseligt at fremhæve, at det ikke er ligegyldigt, hvilke styreformere der er i NATOs medlemslande. Det er ikke ligegyldigt heller for NATOs egen fremtid. Jeg vil gerne slå fast, at det især er vigtigt, at den danske regering gør det klart over for den amerikanske regering, at alle handlinger, der tjener til at underbygge det nuværende græske styre, er uacceptable. Vi opfordrer regeringen til at følge op det, man allerede har gjort.

I Det mellemste Østen er udsigten til fredelige forhandlinger om løsningen på de politiske problemer endnu og desværre et fata morgana. Jeg tror, den danske regering har den opgave i denne sag at blive ved og blive ved at fastholde og slå fast, at det kun er igennem fredelige forhandlinger, løsninger kan findes. Intet må være ugjort for at opnå dette. Men man må erkende, at det endnu har lange udsigter med fredelige forhandlinger.

Jeg skal ikke ved denne lejlighed gøre bemærkninger om Vietnamspørgsmålet, det bliver der anledning til at diskutere i morgen.